

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน

สำนักงานคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงานได้มีหนังสือ ที่ สกพ ๕๕๐๒/๕๓๘๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารหรือการตั้งโรงงานเพื่อประกอบกิจการพลังงานต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติให้การอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน (กกพ.) แต่ กกพ. ต้องขอความเห็นจากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าวก่อน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องแจ้งความเห็นพร้อมทั้งจำนวนค่าธรรมเนียมที่ต้องเรียกเก็บตามกฎหมายนั้น ๆ ให้ กกพ. ทราบ และให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน (สำนักงาน กกพ.) จัดส่งค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้แก่หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนั้น ๆ เพื่อดำเนินการต่อไป แต่ในทางปฏิบัติ กกพ. และหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ ไม่สามารถหาข้อยุติได้ว่าอำนาจหน้าที่ของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ มีขอบเขตเพียงใด ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ กกพ. จึงมีมติให้สำนักงาน กกพ. ทราหรือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังต่อไปนี้

๑. อำนาจในการพิจารณาอนุญาตของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ ในส่วนที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน มีขอบเขตเฉพาะการพิจารณาอนุญาตตั้งโรงงานเท่านั้นหรือครอบคลุมรวมถึงการอื่นด้วย เช่น การขอย้ายโรงงาน การต่ออายุโรงงาน การโอนกิจการโรงงาน การพักหรือหยุดกิจการโรงงาน การเลิกกิจการโรงงาน

๒. พระราชกฤษฎีกากำหนดประเภท ขนาด และลักษณะของกิจการพลังงานที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งออกตามความในมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงานฯ ได้กำหนดประเภท ขนาด และลักษณะของกิจการที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานแต่เป็นกิจการที่ต้องแจ้งให้สำนักงาน กกพ. ทราบ เช่น กิจการผลิตไฟฟ้าที่มีกำลังการผลิตรวมของแต่ละแหล่งผลิตต่ำกว่า ๑,๐๐๐ กิโลวัตต์แอมแปร์ ดังนั้น อำนาจในการพิจารณาอนุญาตกิจการพลังงานที่ได้รับการยกเว้นเหล่านั้น ในส่วนที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง และกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ยังคงเป็นอำนาจของ กกพ. หรือไม่

๓. อำนาจหน้าที่ของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ สามารถมอบอำนาจให้ คณะอนุกรรมการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดตามมาตรา ๒๔ หรือหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายอื่น

ตามมาตรา ๔๘ เป็นผู้พิจารณาอนุญาตหรือกระทำการใด ๆ แทนได้หรือไม่ เช่น ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ออกใบรับแจ้งก่อสร้างอาคารตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แทน กกพ. รวมถึงการให้จัดเก็บค่าธรรมเนียมการอนุญาตแทนสำนักงาน กกพ. เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการ

๔. กรณีที่หน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายต่าง ๆ ตามมาตรา ๔๘ กำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการปฏิบัติในการออกใบอนุญาตไว้ว่า จะต้องมีการตรวจสอบพื้นที่หรือตรวจสอบสถานประกอบการกิจการพลังงานเพื่อประกอบการพิจารณาให้อนุญาต หน่วยงานดังกล่าวเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการตรวจสอบก่อนออกใบอนุญาตตามมาตรา ๔๘ เพื่อประกอบการจัดทำความเห็นมายัง กกพ. หรือเป็น กกพ. ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้ให้อนุญาตเป็นผู้รับผิดชอบหลัก

๕. การพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ กกพ. จะพิจารณาจากหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และข้อกำหนดตามกฎหมายต่าง ๆ โดยรับความเห็นของหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นมาประกอบการพิจารณาอนุญาต ซึ่งหากผู้ขอรับใบอนุญาตหรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียไม่พอใจผลการพิจารณาจะต้องยื่นอุทธรณ์ต่อหน่วยงานใด และหน่วยงานใดเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์

หาก กกพ. เป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์การอนุญาตหรือไม่อนุญาตตามมาตรา ๔๘ แล้ว ผู้ขอรับใบอนุญาตหรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียสามารถยื่นอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงานฯ ต่อ กกพ. โดยในการพิจารณาอุทธรณ์ของ กกพ. ดังกล่าวจำเป็นจะต้องส่งเรื่องให้หน่วยงานเจ้าของกฎหมายว่าด้วยการนั้น พิจารณาให้ความเห็นประกอบการพิจารณาอุทธรณ์ด้วยหรือไม่

๖. หน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลผู้รับใบอนุญาตตามกฎหมาย ในมาตรา ๔๘ คือ หน่วยงานเจ้าของกฎหมายนั้นๆ หรือ กกพ. ในฐานะหน่วยงานผู้ให้อนุญาต

๗. ประเด็นที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง

๗.๑ การให้อำนาจการอนุญาตปลูกสร้างอาคารเพื่อประกอบกิจการพลังงาน ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองเป็นอำนาจของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ จะขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่รัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือไม่

๗.๒ อำนาจในการพิจารณาอนุญาตของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ มีขอบเขตเฉพาะการพิจารณาอนุญาตปลูกสร้างอาคารเท่านั้น หรือครอบคลุมรวมถึงการอื่นด้วย เช่น การดัดแปลงอาคาร เคลื่อนย้ายอาคาร รื้อถอนอาคาร การโอนใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การรับรองการใช้อาคาร

๗.๓ การแจ้งก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ถือเป็นอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและเป็นอำนาจหน้าที่การอนุญาตของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ หรือไม่ หากเป็นการอนุญาตการอนุญาตดังกล่าวจะเกิดขึ้นในขั้นตอนของการออกใบรับแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือในขั้นตอนการให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทักท้วงหรือสั่งระงับ ห้ามใช้ แก่ไข หรือรื้อถอนอาคารนั้นภายใน

ระยะเวลา ๑๒๐ วันนับแต่วันที่ได้ออกใบรับแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือนับแต่วันที่เริ่มก่อสร้าง
ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ตริ

๘. ในกรณีที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงานฯ กำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขในการประกอบกิจการพลังงานไว้สำหรับกรณีเดียวกันกับที่กฎหมายว่าด้วยโรงงาน
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและ
ส่งเสริมพลังงานกำหนดไว้ เช่น การแจ้งเริ่มประกอบกิจการพลังงาน การโอนสิทธิตามใบอนุญาต
การขอต่ออายุใบอนุญาต การพักหรือหยุดให้บริการ การเลิกประกอบกิจการพลังงาน การพิจารณา
อุทธรณ์ ตลอดจนบทกำหนดโทษ ถือว่าจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายใด หรือต้องปฏิบัติตามกฎหมาย
ทุกฉบับที่เกี่ยวข้อง และในกรณีที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงานฯ มิได้บัญญัติ
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในเรื่องใดไว้ แต่กฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุม
อาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ได้บัญญัติ
สำหรับกรณีนั้น ๆ ไว้จะถือว่าต้องปฏิบัติตามกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่

๙. กรณีการพิจารณาออกใบอนุญาตตามมาตรา ๔๘ เกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน
กทพ. สามารถตกลงร่วมกับหน่วยงานเจ้าของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดวิธีการดำเนินการ
ได้แก่ ลำดับและสถานที่ในการยื่นขออนุญาต กรอบระยะเวลาในการพิจารณา รวมถึงการยกเว้น
รายการเอกสารที่ต้องใช้ในแต่ละขั้นตอนที่เข้าซ้อนได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงาน กทพ.
โดยมีผู้แทนกระทรวงพลังงาน (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์
พลังงาน และสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการและ
ผังเมือง) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม) ผู้แทนสำนักงาน กทพ. ผู้แทน
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และผู้แทนบริษัท
ปตท. จำกัด (มหาชน) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า มีประเด็นข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณารวม
สี่ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง อำนาจของ กทพ. ในการอนุญาตปลูกสร้างอาคารหรือตั้งโรงงาน
เพื่อประกอบกิจการพลังงาน ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน
พ.ศ. ๒๕๕๐ มีขอบเขตเพียงใด (ข้อหารือข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๖ และข้อที่ ๗)

ประเด็นที่สอง กทพ. สามารถมอบอำนาจตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติ
การประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้คณะอนุกรรมการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดตามมาตรา
๒๔ หรือหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายอื่นที่กำหนดในมาตรา ๔๘ ได้หรือไม่ (ข้อหารือข้อที่ ๓)

ประเด็นที่สาม การอุทธรณ์คำสั่งของ กทพ. ที่สั่งตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติ
การประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ จะอุทธรณ์ตามกฎหมายใด (ข้อหารือข้อที่ ๕)

ประเด็นที่สี่ กิจการพลังงานตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน
พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอื่น หากกฎหมายแต่ละฉบับกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องเดียวกันไว้
จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายใด และ กทพ. สามารถตกลงร่วมกับหน่วยงานอื่นเพื่อกำหนดแนวทาง
ปฏิบัติในการพิจารณาอนุญาต ได้หรือไม่ (ข้อหารือข้อที่ ๘ และข้อที่ ๙)

ทั้งนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) มีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้
 ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า กิจการพลังงานตามมาตรา ๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติ
 การประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้นได้แก่ กิจการไฟฟ้า กิจการก๊าซธรรมชาติ หรือกิจการ
 ระบบโครงข่ายพลังงาน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นกิจการที่สำคัญต่อโครงสร้างด้านสังคม เศรษฐกิจ และ
 สิ่งแวดล้อมของประเทศโดยรวม การบริหารกิจการพลังงานจึงต้องดำเนินการในระดับชาติ
 พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงแยกการบริหารกิจการพลังงานออกเป็น
 สามส่วน คือ การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับกิจการพลังงาน การกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงาน
 และการประกอบกิจการพลังงาน ทั้งนี้ เพื่อให้การประกอบกิจการพลังงานของประเทศเป็นไปอย่างมี
 ประสิทธิภาพ มีความมั่นคง มีปริมาณเพียงพอและทั่วถึงในราคาที่เป็นธรรมและมีคุณภาพที่ได้
 มาตรฐาน ตอบสนองต่อความต้องการภายในประเทศและต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนในด้านสังคม
 เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม^๒ โดยในการกำหนดนโยบายนั้น มาตรา ๘^๓ ได้บัญญัติแนวนโยบาย

^๑ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“กิจการพลังงาน” หมายความว่า กิจการไฟฟ้า กิจการก๊าซธรรมชาติ หรือกิจการระบบโครงข่าย
 พลังงาน

“กิจการไฟฟ้า” หมายความว่า การผลิต การจัดให้ได้มา การจัดส่ง การจำหน่ายไฟฟ้าหรือ
 การควบคุมระบบไฟฟ้า

“กิจการก๊าซธรรมชาติ” หมายความว่า การขนส่งก๊าซธรรมชาติทางท่อผ่านระบบส่งก๊าซธรรมชาติ
 การเก็บรักษาและแปรสภาพก๊าซธรรมชาติจากของเหลวเป็นก๊าซ การจัดหาและค้าส่งก๊าซธรรมชาติ หรือการค้าปลีก
 ก๊าซธรรมชาติผ่านระบบจำหน่ายก๊าซธรรมชาติ แต่ไม่รวมถึงการประกอบกิจการก๊าซธรรมชาติในภาคขนส่ง

“ระบบโครงข่ายพลังงาน” หมายความว่า ระบบโครงข่ายไฟฟ้า หรือระบบโครงข่ายก๊าซธรรมชาติ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกิจการพลังงาน
 มีความสำคัญต่อโครงสร้างด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องปรับโครงสร้าง
 การบริหารกิจการพลังงานโดยแยกงานนโยบาย งานกำกับดูแล และการประกอบกิจการพลังงานออกจากกัน
 เพื่อเปิดโอกาสให้ภาคเอกชน ชุมชน และประชาชนมีส่วนร่วมและมีบทบาทมากขึ้น เพื่อให้การประกอบกิจการ
 พลังงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความมั่นคง มีปริมาณเพียงพอและทั่วถึงในราคาที่เป็นธรรมและมีคุณภาพ
 ที่ได้มาตรฐาน ตอบสนองต่อความต้องการภายในประเทศและต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนในด้านสังคม เศรษฐกิจ
 และสิ่งแวดล้อม อันสอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จึงจำเป็นต้องจัดตั้งคณะกรรมการกำกับกิจการ
 พลังงานขึ้นเพื่อกำกับดูแลกิจการพลังงาน โดยกำหนดให้มีหน้าที่ป้องกันการใช้อำนาจผูกขาดโดยมิชอบ ให้การ
 คุ่มครองผู้ใช้พลังงานและผู้ได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการพลังงาน และเพื่อให้คณะกรรมการสามารถ
 ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมควรให้มีสำนักงานคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงานขึ้นเป็นหน่วยงานของรัฐ
 ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๓ มาตรา ๘ รัฐพึงมีแนวนโยบายพื้นฐานว่าด้วยกิจการพลังงาน ดังต่อไปนี้

(๑) จัดหาพลังงานให้เพียงพอับความต้องการ มีคุณภาพ มีความมั่นคง และมีระดับราคา
 ที่เหมาะสมและเป็นธรรม โดยเน้นการใช้ประโยชน์และพัฒนาแหล่งพลังงานหมุนเวียนและพลังงานที่มีอยู่
 ภายในประเทศ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง
 ลดการพึ่งพาพลังงานนำเข้าจากต่างประเทศ

(มีต่อหน้าถัดไป)

พื้นฐานว่าด้วยกิจการพลังงานของรัฐไว้อย่างชัดเจน และมาตรา ๙^๕ ให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานที่จะดำเนินการเพื่อให้มีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับกิจการพลังงานตามแนวนโยบายพื้นฐานว่าด้วยกิจการพลังงานดังกล่าว ส่วนการกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานนั้น

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๓)

(๒) ส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ และคุ้มค่า รวมถึงส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพและระบบกระจายศูนย์ในการผลิตไฟฟ้าเพื่อลดการลงทุนในการใช้พลังงาน ลดต้นทุนทางด้านเชื้อเพลิงในกิจกรรมการผลิต และลดผลกระทบต่อด้านสุขภาพและผลกระทบต่อข้างเคียงอื่น ๆ จากการผลิตและใช้พลังงาน รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ

(๓) ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นและประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการและตรวจสอบการดำเนินงานด้านพลังงาน เพื่อให้มั่นใจว่าการจัดการและกำหนดอัตราค่าบริการเป็นไปด้วยความโปร่งใสโดยมีองค์กรกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานทำหน้าที่คุ้มครองผู้ใช้พลังงาน และให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย

(๔) ส่งเสริมสังคมให้มีความรู้ ความตระหนัก และพฤติกรรมที่ถูกต้องต่อการใช้พลังงานอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ และคุ้มค่า

(๕) สนับสนุนกิจการไฟฟ้าเพื่อสาธารณูปโภคพื้นฐาน การรักษาความมั่นคงและเชื่อถือได้ของระบบไฟฟ้า โดยรัฐจะเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการในกิจการระบบโครงข่ายไฟฟ้า ศูนย์ควบคุมระบบไฟฟ้า โรงไฟฟ้าพลังน้ำ ซึ่งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเป็นผู้ประกอบกิจการระบบส่งไฟฟ้า การไฟฟ้านครหลวง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเป็นผู้ประกอบกิจการระบบจำหน่ายไฟฟ้ารวมทั้งการรักษาสัดส่วนกำลังผลิตไฟฟ้าที่เหมาะสมของกิจการไฟฟ้าของรัฐ

^๕ มาตรา ๙ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายเกี่ยวกับโครงสร้างกิจการพลังงานต่อคณะรัฐมนตรี

(๒) เสนอนโยบายการจัดหาพลังงาน และนโยบายการกระจายแหล่งและชนิดของเชื้อเพลิงในการผลิตไฟฟ้า เพื่อให้กิจการไฟฟ้ามีประสิทธิภาพและมีความมั่นคงต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(๓) พิจารณาแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้า แผนการลงทุนในกิจการไฟฟ้า แผนการจัดหาก๊าซธรรมชาติ และแผนการขยายระบบโครงข่ายพลังงานซึ่งคณะกรรมการได้ให้ความเห็นตามมาตรา ๑๑ (๕) เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ

(๔) เสนอนโยบายในการป้องกันและแก้ไขการขาดแคลนพลังงานต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(๕) เสนอนโยบาย เป้าหมาย และแนวทางทั่วไปในการประกอบกิจการพลังงานต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(๖) กำหนดนโยบายมาตรฐานคุณภาพบริการและมาตรฐานในการประกอบกิจการพลังงาน

(๗) กำหนดนโยบายในการจัดให้มีบริการพลังงานอย่างทั่วถึง และให้มีบริการพลังงานสำหรับผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งนโยบายเกี่ยวกับการร้องเรียนของผู้ใช้พลังงาน

(๘) เสนอนโยบายในการนำส่งเงินเข้ากองทุนและการใช้จ่ายเงินกองทุนต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(๙) พิจารณาแผนการดำเนินงานของคณะกรรมการและงบประมาณรายจ่ายของสำนักงาน เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ

(๑๐) ให้ความเห็นชอบข้อบังคับและจรรยาบรรณในการปฏิบัติงานของกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่คณะกรรมการเสนอตามมาตรา ๑๑ (๘)

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดใด ๆ ที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๑๑^๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน (กกพ.) โดยตามมาตรา ๔๗^๖ การประกอบกิจการพลังงานไม่ว่า จะมีค่าตอบแทนหรือไม่ ผู้ประกอบกิจการต้องได้รับใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานจาก กกพ. เว้นแต่กิจการพลังงานตามประเภท ขนาด และลักษณะที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ให้ประกอบ กิจการพลังงานได้โดยได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานจาก กกพ. และในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารหรือมีการตั้งโรงงานเพื่อประกอบกิจการพลังงานต้องปฏิบัติตาม กฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมาย ว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงานด้วย ตามมาตรา ๔๘^๗ บัญญัติไว้ชัดเจนว่าให้การอนุญาตตาม กฎหมายว่าด้วยการนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. แต่ กกพ. ต้องขอความเห็นจากหน่วยงานที่มี อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าวก่อน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องแจ้งความเห็นพร้อมทั้ง จำนวนค่าธรรมเนียมที่ต้องเรียกเก็บตามกฎหมายนั้น ๆ ให้ กกพ. ทราบ และให้สำนักงาน กกพ. จัดส่งค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้แก่หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนั้น ๆ เพื่อดำเนินการ ต่อไป

บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังกล่าว ข้างต้นจึงแสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างชัดเจนว่าประสงค์ให้ กกพ. ซึ่งจัดตั้งขึ้น เป็นการเฉพาะตามกฎหมายนี้ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานทั้งระบบ โดยนอกจาก

^๕ มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติ นี้ภายใต้กรอบนโยบายของรัฐ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) กำหนดมาตรการเพื่อให้เกิดความมั่นคงและเชื่อถือได้ของระบบไฟฟ้า

ฯลฯ

ฯลฯ

^๖ มาตรา ๔๗ การประกอบกิจการพลังงานไม่ว่าจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ ต้องได้รับใบอนุญาต จากคณะกรรมการ

ในการออกใบอนุญาต ให้คณะกรรมการประกาศกำหนดประเภทและอายุใบอนุญาต ให้สอดคล้องกับขนาดและลักษณะของกิจการพลังงานประเภทต่าง ๆ โดยให้คำนึงถึงผลกระทบต่อประชาชน ความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ สังคม และการลงทุน รวมถึงลักษณะการแข่งขันของกิจการแต่ละประเภท และอาจ กำหนดเงื่อนไขเป็นการเฉพาะรายตัวก็ได้

การกำหนดประเภท ขนาด และลักษณะของกิจการพลังงานที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับ ใบอนุญาตให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

เพื่อประโยชน์ในการรวบรวมข้อมูลสถิติ คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดให้กิจการพลังงาน ที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตตามวรรคสาม เป็นกิจการที่ต้องมาแจ้งต่อสำนักงานก็ได้

^๗ มาตรา ๔๘ ในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารหรือการตั้งโรงงานเพื่อประกอบกิจการพลังงานต้อง ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมาย ว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ให้การอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยคณะกรรมการต้องขอความเห็นจากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตาม กฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าว และหน่วยงานดังกล่าวต้องแจ้งความเห็นพร้อมทั้งจำนวนค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตาม กฎหมายนั้น ๆ ให้คณะกรรมการทราบด้วย

ให้สำนักงานจัดส่งค่าธรรมเนียมที่คณะกรรมการเรียกเก็บตามวรรคหนึ่ง ให้หน่วยงานที่มี อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายต่าง ๆ เพื่อดำเนินการต่อไป

จะมีอำนาจออกใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานตามมาตรา ๔๗ แล้ว มาตรา ๔๘ ยังให้การอนุญาตต่าง ๆ บรรดาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงานเป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. เพราะมีฉะนั้นแล้ว กกพ. จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานได้อย่างครบถ้วนตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และแม้ความในตอนต้นของมาตรา ๔๘ จะอ้างถึงเฉพาะแต่การปลูกสร้างอาคารหรือการตั้งโรงงาน โดยมีได้กล่าวถึงการอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาคารหรือโรงงานไว้ด้วย เช่น การตัดแปลงอาคาร การเคลื่อนย้ายอาคาร การรื้อถอนอาคาร การขยายโรงงาน การต่ออายุใบอนุญาตโรงงาน การโอนกิจการโรงงาน การพักหรือหยุดกิจการโรงงาน การเลิกประกอบกิจการโรงงาน เป็นต้น แต่ความในมาตรา ๔๘ ตอนท้ายได้บัญญัติให้อำนาจ กกพ. ไว้อย่างชัดเจนว่าให้การอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. ซึ่งย่อมรวมถึงบรรดาการอนุญาตทั้งหมดตามกฎหมายที่กล่าวมาแล้วนั้น และรวมถึงการรับแจ้งตามกฎหมายดังกล่าวด้วย เพราะหากตีความเคร่งครัดว่าการอนุญาตดังกล่าวไม่รวมถึงการรับแจ้งตามที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายนั้นด้วย ก็จะทำให้ กกพ. ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานได้อย่างครบถ้วนตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ โดยก่อนที่ กกพ. จะอนุญาต หน่วยงานตามกฎหมายต่าง ๆ ต้องตรวจสอบและเสนอความเห็นมาประกอบการพิจารณาอนุญาตด้วย แต่ทั้งนี้ การใช้อำนาจหน้าที่ของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ ดังกล่าวไม่กระทบต่ออำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ตามกฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จะต้องบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นต่อไป สำหรับกิจการพลังงานที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการพลังงานตามพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๔๗ นั้น มิได้กระทบต่ออำนาจหน้าที่ของ กกพ. ในการอนุญาตตามกฎหมายบรรดาที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘

นอกจากนี้ การที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้อำนาจการอนุญาตตามกฎหมายต่าง ๆ เป็นของ กกพ. แทนที่จะให้เป็นอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมายทั่วไปที่บัญญัติขึ้นเพื่อให้มีการกระจายอำนาจตามกฎหมายให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามความจำเป็นในแต่ละเรื่อง เมื่อพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายในลำดับเดียวกัน แต่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ตราขึ้นใช้บังคับภายหลังและเป็นกฎหมายเฉพาะ มีเจตนารมณ์ให้อำนาจการอนุญาตเป็นของ กกพ. เพื่อให้การประกอบกิจการพลังงานของประเทศทั้งระบบมีความมั่นคงและมาตรฐานภายใต้การกำกับดูแลโดยองค์กรเดียว จึงไม่อาจกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้

ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงมีความเห็นในประเด็นนี้ว่าการบริหารกิจการพลังงานต้องดำเนินการในระดับชาติเพราะเป็นกิจการที่สำคัญต่อโครงสร้างด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของประเทศโดยรวม การที่มาตรา ๔๘ บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. ในการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงานเพื่อให้การกำกับกิจการพลังงานดังกล่าวเกิดความมั่นคงทั้งระบบและมีมาตรฐานภายใต้องค์กรเดียว จึงไม่ขัดต่อหลักการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำนาจของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ ดังกล่าวไม่จำกัด

เฉพาะการปลูกสร้างอาคารหรือการตั้งโรงงานเท่านั้น แต่ครอบคลุมถึงบรรดาการอนุญาตและการรับแจ้ง ทั้งปวงที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายนั้นด้วย เช่น การตัดแปลงอาคาร การรื้อถอนอาคาร การขยาย โรงงาน การต่ออายุใบอนุญาตโรงงาน การโอนกิจการโรงงาน การพักหรือหยุดกิจการโรงงาน การเลิก ประกอบกิจการโรงงาน เป็นต้น ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ประกอบการพลังงานนั้นจะได้รับการยกเว้นไม่ต้อง ขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานตามพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๔๗ หรือไม่

ประเด็นที่สอง เห็นว่า กกพ. เป็นคณะกรรมการซึ่งเป็นองค์กรในรูปของคณะบุคคล ที่พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดคุณวุฒิ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของ กกพ. ไว้โดยเฉพาะ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์และ วิธีการสรรหากรรมการไว้เป็นพิเศษ โดยมาตรา ๔๘ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. โดยเฉพาะในการ อนุญาตปลูกสร้างอาคารหรือตั้งโรงงานเพื่อประกอบกิจการพลังงานตามกฎหมายต่าง ๆ ดังนั้น อำนาจอนุญาตตามมาตรา ๔๘ ซึ่งรวมถึงการรับแจ้ง จึงเป็นอำนาจเฉพาะตัวของ กกพ. และไม่อาจ มอบอำนาจดังกล่าวให้แก่คณะอนุกรรมการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดกระทำการแทนได้ สำหรับการ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดเพื่อดำเนินการตามมาตรา ๒๔ นั้น เป็นกรณี ที่ กกพ. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดเพื่อช่วยเหลือ กกพ. ในการดำเนินงานในเรื่อง ทั่ว ๆ ไปที่ กกพ. มอบหมายที่มีได้เป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของ กกพ. ดังนั้น ในการจัดเก็บ ค่าธรรมเนียมการอนุญาตซึ่งเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป กกพ. จึงสามารถมอบหมายให้หน่วยงานที่ต้องปฏิบัติ ตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๘ ดำเนินการได้

ประเด็นที่สาม เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่ามาตรา ๔๘ แห่ง พระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้การอนุญาตต่าง ๆ บรรดาที่ บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงานเป็นอำนาจหน้าที่ของ กกพ. ซึ่งรวมถึงการรับแจ้ง ตามกฎหมายดังกล่าวด้วย เพราะมิฉะนั้นแล้ว กกพ. จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับดูแล การประกอบกิจการพลังงานได้อย่างครบถ้วนตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพียงแต่ กกพ. ต้องขอ ความเห็นจากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าวมาประกอบการพิจารณา และหน่วยงานนั้นต้องแสดงความเห็นให้ กกพ. ทราบ พร้อมทั้งจำนวนค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตาม กฎหมายนั้น ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ บรรดาการอนุญาตหรือรับแจ้งของ กกพ. ตามมาตรา ๔๘ จึงเป็นคำสั่ง ทางปกครองที่กระทำโดย กกพ. ซึ่งมาตรา ๑๒๑^๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่าหากผู้ใช้พลังงาน ผู้รับใบอนุญาต หรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียใดไม่พอใจคำสั่งของ

^๕ มาตรา ๑๒๑ ในกรณีที่ผู้ใช้พลังงาน ผู้รับใบอนุญาต หรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียใดไม่พอใจคำสั่ง ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดใด ๆ ของคณะกรรมการ ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง จากคณะกรรมการ หรือนับแต่วันที่คณะกรรมการได้ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นอุทธรณ์และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามระเบียบ ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การอุทธรณ์ตามวรรคสอง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการ เว้นแต่ คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

กทพ. ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ กทพ. และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ กทพ. ให้เป็นที่สุด ดังนั้น กทพ. จึงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์บรรดาคำสั่งของ กทพ. ที่ออกตามมาตรา ๔๘ โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นอุทธรณ์และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ที่ กทพ. ออกระเบียบกำหนดตามมาตรา ๑๒๑ วรรคสาม และการพิจารณาอุทธรณ์ของ กทพ. จะขอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่ก็ได้

ประเด็นที่สี่ เห็นว่า มาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้ กทพ. ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการพลังงานโดยออกใบอนุญาตการประกอบกิจการพลังงานตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าว และหากกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารหรือการตั้งโรงงานเพื่อประกอบกิจการพลังงานต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน มาตรา ๔๘ บัญญัติให้การอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของ กทพ. ดังนั้น ทั้ง กทพ. และผู้ประกอบการพลังงานจึงต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมพลังงานด้วย ส่วนการลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายดังกล่าวนั้น เมื่อปรากฏว่าพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ มิได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งให้นำบทกำหนดความผิดอาญาและบทกำหนดโทษของกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่การนั้น กทพ. จึงไม่อาจนำบทกำหนดความผิดและบทกำหนดโทษตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับได้ ทั้งนี้ ตามนัยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่) ในเรื่องเสร็จที่ ๒๙๗/๒๕๕๕^๔ แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมีหน้าที่ต้องดำเนินการทางอาญากับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายนั้นต่อไป สำหรับการที่ กทพ. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะทำความตกลงกันกำหนดแนวทางการปฏิบัติเพื่อลดขั้นตอนและภาระแก่ผู้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายนั้น เห็นว่าเป็นเรื่องการบริหารราชการ จึงสามารถกระทำได้

(นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๕๖

^๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๖๐๑/๑๕๕๐ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕